

Arrest

nr. 89 789 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SEMPELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 17/2/1364 (7 mei 1985 in de westerse kalender) in de stad Herat in de gelijknamige provincie. Na uw studies bleef u thuis en u werkte niet. Anderhalf jaar geleden bent u getrouwd met A.(...) M.(...) S.(...) (O.V. 6.969.623) waarmee u sindsdien samenwoont. Nadat uw echtgenoot door de Taliban werd bedreigd omwille van zijn werk voor het bedrijf Abdul Ghaffar Ltd., een bedrijf dat brandstof van andere bedrijven kocht en het vervolgens aan de Amerikanen verkocht, verlieten jullie Afghanistan. Op 1 maart 2012 kwam u aan te België waar u de volgende dag een asielverzoek indiende bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van de dreigbrief van de Taliban neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, A.(...) M.(...) S.(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt.

"Vooreerst blijkt u er in het kader van uw asielverzoek niet in te slagen uw beweringen omtrent de oorzaak van uw problemen in Afghanistan -uw werk als boekhouder, kassier en verantwoordelijke voor het transport bij een bedrijf dat brandstof leverde aan de Amerikanen- aan te tonen op basis van bewijsstukken of op basis van coherente en overtuigende verklaringen. U bracht wat dit betreft immers geen enkel bewijs aan terwijl u meerdere malen aangeeft dat u ze ter beschikking heeft in Afghanistan en dat ze u zullen worden opgestuurd (CGVS, p. 9, 16, 17). Ook ruime tijd na het gehoor bij de Commissaris-generaal legde u deze documenten echter niet voor.

Verder zijn uw verklaringen over uw functie binnen het bedrijf Abdul Ghaffar Ltd. allerm minst overtuigend. Uw kennis van de oliesector, de veiligheidsmaatregelen en de klanten van het bedrijf is in het licht van uw beweerde functie immers te beperkt. Zo is het erg verwonderlijk dat u ondanks uw functie als zijnde de verantwoordelijke voor de levering van het brandstof aan de Amerikanen geen gedetailleerde informatie heeft over de Amerikanen waaraan u persoonlijk brandstof leverde. Wanneer u gevraagd wordt wie de Amerikanen waaraan u leverde waren, stelt dit niet te weten. Ook wanneer u verschillende keuzemogelijkheden worden gegeven blijkt u geen uitsluitel te kunnen geven en vraagt u zich af of het om het Amerikaanse leger ging (CGVS, p. 13). Als reden voor uw gebrekkig kennis over de Amerikanen verklaart u dat het u niet was toegelaten om binnen de basis te gaan (CGVS, p.13). Dit verklaart echter uw beperkte kennis over de instantie waaraan u leverde niet. Verder is het uiterst bevreemdend dat u niet in staat bent de naam van de Amerikaanse legerbasis te geven. Hiernaar gevraagd spreekt u enkel van een basis, hoofdkwartier, kamp (CGVS, p.13, 24). Eveneens bent u, die beweert de verantwoordelijke te zijn voor de samenwerking van het bedrijf met de Amerikanen alsook voor de levering van brandstof aan de Amerikaanse basis, niet in staat om concrete voorbeelden te geven van de veiligheidsmaatregelen die aan een dergelijk legerbasis worden genomen. Zo zegt u dat ze een goed veiligheidssysteem hebben maar u kan geen concrete voorbeelden aanhalen van de controles die worden uitgevoerd zowel op personen als op de tankers die u aanlevert. U blijft zeer vaag in uw verklaringen hieromtrent en verklaart dat ze misschien een ruimte hebben om dingen na te kijken alvorens de tankers in het kamp te nemen. Gevraagd naar de veiligheidscontroles uitgevoerd op de wagens antwoordt u dat ze kwamen, de trucks zagen en dat ze hun eigen chauffeurs hadden. Ook hier kunt u geen concrete veiligheidsprocedures aanhalen die bij een dergelijke Amerikaanse legerbasis zouden plaatsvinden (CGVS, p.14, 24).

Hiernaast is het ook opmerkelijk dat uw kennis over de oliesector in het algemeen op een aantal belangrijke punten te wensen over laat. Zo bent u in de eerste plaats niet in staat aan te geven wat de benaming is van het ministerie of de minister die de bevoegdheid heeft over de oliesector. Hiernaar gevraagd, vraagt u zich immers af of het het ministerie van brandstof, benzine of 'naft' was (CGVS, p.8). Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de Afgaanse regering geen minister van brandstof, benzine of 'naft' bevat. Ook bleek u tijdens het gehoor de naam van de minister verantwoordelijk voor de oliesector niet te kennen (CGVS, p.8).

Vervolgens herkent u ook de namen van twee grote oliemaatschappijen actief in Afghanistan, het Amerikaans bedrijf Tyrco International en Attock Petroleum Ltd., een groot Pakistaans oliemaatschappij, die reeds jaren actief zijn in Afghanistan niet. Nochtans blijkt uit de informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt (zie toegevoegde informatie administratief dossier) dat het Amerikaans bedrijf Tryco International een toonaangevende importeur is van benzine, diesel en vliegtuigbrandstof. Zowel voor de overheid, de coalitietroepen alsook voor internationale organisaties. Als verklaring voor uw gebrekkig kennis over beide oliemaatschappijen haalt u als argument aan dat u zich niet met zulke zaken bezig hield en dat dit tot de verantwoordelijkheden van uw baas behoorde (CGVS, p.11). Van een persoon die gedurende meer dan een jaar actief zou zijn geweest bij een oliebedrijf kan men echter redelijkerwijze verwachten dat hij blijk geeft van enige kennis van die sector ook al behoort deze kennis strikt genomen niet tot de benodigde kennis van de functie.

Deze hiaten in uw kennis met betrekking tot uw functie binnen het bedrijf ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u binnen de onderneming boekhouder en kassier zou zijn geweest en dat u bovendien verantwoordelijk zou zijn geweest voor het transport van het

brandstof. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen omtrent de oorzaak van uw problemen in Afghanistan kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die dit met zich zou hebben meegebracht. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u aangebrachte dreigbrief van de Taliban dat u voorlegt herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien het een kopie betreft waaraan geen bewijskracht kan worden toegekend."

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van uw man omtrent de oorzaak van zijn problemen in Afghanistan kan er logischerwijze evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die dit voor u persoonlijk met zich zou hebben meegebracht. Bijgevolg kan er ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.M.S. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 89 788 van 16 oktober 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot A.M.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

*“(…)*2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *In een eerste middel voert verzoeker de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

Verzoeker is het niet eens met het onderdeel van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat hij geen bewijsstukken heeft bijgebracht. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij kort na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal belanghebbende bewijsstukken aangetekend heeft opgestuurd, bij schrijven van 18 en 19 april 2012. Verzoeker haalt aan dat het gaat om originele stukken die hij heeft ontvangen per internationale zending. Volgens verzoeker werden er documenten bijgebracht van de vorige werkgever ‘Ab. Ghafar Bussines Co’, onder meer een ondertekend contract tussen verzoeker en de firma en een legitimatiebadge. Verzoeker brengt een afschrift van deze brieven en de aangetekende zendingen bij als stukken 2 t.e.m 4. Verzoeker wijst er op dat hij wel degelijk de verklaringen omtrent zijn werk staft met originele bewijsstukken, die niet in rekening gebracht zijn door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken heeft beoordeeld.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de weigeringsbeslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus gebaseerd is op rapporten, met name UNHCR ‘eligibility guidelines’ en de CEDOCA ‘Afghanistan-Veiligheidssituatie’ die dateren van 17 december 2010 en 26 augustus 2010. Volgens verzoeker betekent dit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar beslissing heeft genomen op grond van gegevens die kennelijk niet meer actueel zijn. Maar bovenal blijkt uit gegevens over de

woonplaats en omgeving van verzoeker, zoals weergegeven in de rapporten, dat deze op heden niet meer representatief en pertinent zijn. Volgens verzoeker spreekt recente berichtgeving vanuit de provincie Herat van geweld, aanslagen en gewapende conflicten (stukken 5 t.e.m. 9). Derhalve is de veiligheidssituatie in de omgeving van de woonplaats van verzoeker dermate verslechterd, zodat het verzoek tot subsidiaire bescherming gegrond moet worden verklaard.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ondanks zijn functie als zijnde de verantwoordelijke voor de levering van brandstof aan de Amerikanen geen gedetailleerde informatie heeft over de Amerikanen waaraan hij persoonlijk brandstof leverde. Wanneer hem gevraagd wordt wie deze Amerikanen waren, stelt hij dit niet te weten. Ook wanneer hem verschillende keuzemogelijkheden worden gegeven blijkt hij geen uitsluitsel te kunnen geven en vraagt hij zich af of het om het Amerikaanse leger ging (stuk 6A, gehoorverslag CGVS, p. 13). Hij kan evenmin de naam van de Amerikaanse legerbasis geven. Hij spreekt immers enkel van een "basis, hoofdkwartier, kamp" (stuk 6A, gehoorverslag CGVS, p. 13, 24). Verzoeker, die beweert de verantwoordelijke te zijn voor de samenwerking van het bedrijf met de Amerikanen alsook voor de levering van brandstof aan de Amerikaanse basis (stuk 6A, gehoorverslag CGVS, p. 10, 13), blijkt daarenboven niet in staat te zijn om concrete voorbeelden te geven van de veiligheidsmaatregelen die aan een dergelijk legerbasis worden genomen (stuk 6A, gehoorverslag CGVS, p. 14, 24). Zo verklaart hij dat ze een goed veiligheidssysteem hadden, maar kan hij geen concrete voorbeelden aanhalen van de controles die werden uitgevoerd. Verzoeker blijft zeer vaag in zijn verklaringen hieromtrent. Zo stelt hij louter dat ze misschien een ruimte hadden om dingen na te kijken alvorens de tankers in het kamp te nemen en dat ze kwamen, de trucks zagen en dat ze hun eigen chauffeurs hadden (stuk 6A, gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker niet bij machte is om aan te geven wat de benaming is van het ministerie of de minister die de bevoegdheid heeft over de oliesector. Hij vraagt zich immers af of dit het ministerie van brandstof, benzine of 'naft' is (stuk 6A, gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook bleek verzoeker tijdens het gehoor de naam van de minister verantwoordelijk voor de oliesector niet te kennen (stuk 6A, gehoorverslag CGVS, p. 8). Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd (Landeninformatie, stukken 2 t.e.m. 6) blijkt echter dat er in de Afghaanse regering geen minister van brandstof, benzine of 'naft' gekend is. Verzoeker herkent evenmin de namen van twee grote oliemaatschappijen actief in Afghanistan, met name het Amerikaans bedrijf "Tryco" en "Attock Petroleum Ltd." (stuk 6A, gehoorverslag CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit de informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk nr. 2) dat het Amerikaans bedrijf "Tryco" een toonaangevende importeur is van benzine, diesel en vliegtuigbrandstof, zowel voor de overheid, de coalitietroepen alsook voor internationale organisaties en dat "Attock Petroleum Ltd." een grote Pakistaanse oliemaatschappij is, die reeds jaren actief is in Afghanistan. Van een persoon die gedurende meer dan een jaar actief zou zijn geweest bij een oliebedrijf kan men echter redelijkerwijze verwachten dat hij blijk geeft van enige kennis van deze sector.

Voormelde vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers tewerkstelling binnen het gestelde bedrijf.

2.4. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Volgens verzoeker werd het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met twee ter post aangetekende zendingen op 18 en 19 april 2012 in het bezit gesteld van nieuwe documenten die een belangrijke bewijswaarde zouden hebben in de beoordeling van zijn asielaanvraag. Volgens verzoeker betreft het onder andere documenten uitgaande van zijn vorige werkgever "Ab. Ghafar Bussines Co" met onder meer een ondertekend contract en een legitimatiebadge. Verzoeker legt ter terechtzitting de originele

verzendingsbewijzen van de aangetekende zendingen van 18 en 19 april 2012 neer samen met een ontvangstbewijs van de aangetekende zending van 18 april 2012. In de verweernota en ter terechtzitting wordt door de verwerende partij opgemerkt dat het desbetreffende aangetekend schrijven van 18 april 2012 niet aanwezig is in het administratief dossier. De Raad bevestigt deze vaststelling. De Raad stelt verder vast dat verzoeker deze documenten niet bij het verzoekschrift voegt noch ter terechtzitting neerlegt.

Zoals reeds gesteld dienen documenten om enige bewijswaarde te hebben evenwel te worden vergezeld door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen supra (in punt 2.3.) werd vastgesteld, blijkt afdoende dat verzoekers verklaringen omtrent zijn tewerkstelling bij het desbetreffende bedrijf manifest ongeloofwaardig zijn. De stukken die verzoeker ter staving van deze tewerkstelling zou bijbrengen, kunnen dan ook geenszins tot een andere conclusie leiden. Het is overigens van algemene bekendheid dat aan Afghaanse documenten weinig bewijswaarde kan verleend worden gelet op de wijdverbreide corruptie in het land waardoor zowat alle documenten tegen relatief weinig geld kunnen verkregen worden. De bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers tewerkstelling volstaan reeds om verzoeker het vluchtelingenstatuut te weigeren. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling binnen dit bedrijf kan er bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker tengevolge van deze tewerkstelling met de Taliban zou kennen.

2.5. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad is tot slot van mening dat verzoeker naar de stad Herat kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, ofschoon de veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan sterk varieert, lopen burgers in het district Herat, dat gelegen is in de gelijknamige provincie en waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er op dit ogenblik in het district Herat, net als in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara, geen sprake is van veralgemeend geweld in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet (Landeninformatie, "Subject Related Briefing – "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)" 26-08-2010 (updated 24-10-2011)"). Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Herat relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten er erg beperkt blijft.

Op 2 april 2011 was er voor de eerste maal sinds 2009 een gewapende aanval in de stad en eind mei van datzelfde jaar gebeurde er nog een zwaar incident, meer bepaald een aanval met zelfmoordterroristen op een Italiaanse basis waarbij vier doden vielen. Volgens 'Afghanistan NGO Safety Office' (ANSO) is dit echter ongebruikelijk, betrof het geïsoleerde incidenten en is de stad kalm (Ibid.). ANSO omschrijft de veiligheidssituatie in Herat en het omliggende district Injil als relatief rustig, behoudens af en toe "Improvised Explosive Devices". Het niveau van geweld is er niet van dien aard dat burgers aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Herat stad is blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bereikbaar via haar luchthaven, gelegen in het district Guzara, waar er evenmin sprake is van veralgemeend geweld. Verzoekers stelling dat voormelde informatie van 26 augustus 2010 zou dateren en derhalve niet meer actueel is, kan niet worden bijgetreden. De desbetreffende informatie werd immers op 24 oktober 2011 geüpdatet.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op het westen van Afghanistan met daarbij een bespreking van verscheidene provincies en districten. Ook is de SRB samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde internetartikelen zijn niet van aard om deze objectieve analyses te ondergraven. Deze artikelen maken bovendien hoofdzakelijk melding van incidenten in de provincie Herat en meer bepaald in de districten Guzara en Shindand. De Raad stelt tevens vast dat het in de bijgevoegde artikelen onder meer gaat over aanvallen die gericht zijn tegen de politie, regeringsgebouwen en tankers die brandstof naar een Amerikaanse legerbasis brengen. Deze artikelen doen echter geenszins afbreuk aan voormelde objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, doch sluiten veeleer aan bij deze informatie waaruit aldus blijkt dat er actueel voor burgers in het district Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.(...)”.

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF